

Знати всім нам пригодиться —
Є на світі Кум — Бай птиця,
Що по світі скрізь літає,
Бачила усе і знає.

Чутка ось пішла недавно,
Що летіла над Давнтавном,
Потім ще ходили версії,
Що кружляла над Нью Джерсі,
Над Союзом засвистіла
І на комині там сіла:

— Фіть! Здоров, Союзе Батьку!
Невеличку маеш хатку,
Хоч і тісно всередині,
Та подібна до твердині.
Твердо Ти стремиш до цілі
И ворогц тебе не з'їли!

— Як дивлюсь, — одне питання,
Чи то ввечір, чи то зрання,
Завжди я на думці маю,
Українців скрізь питаю:

Відповіжте, лиш без злоби,
Де були б ви, що було би,
Як Союзу не було би?..

— Намотайте це на вус,
З Ювілеєм наш Союз
Привітайте:

Много Літ!

Хай живе нам поки, світ!

Так сказала Кум-Бай птиця,
Розпустила свої крильця

И полетіла — фіть, фіть, фіть!..

МАМАЙ

Це наші маленькі
Діти-союзята
Прийшли у "ВЕСЕЛКУ"
Вшанувати Тата.

З 70-літнім Ювілеєм Українського Народного Союзу
щирі вітання пересилає Батькові-Союзові

Українська Цукорня "ВЕСЕЛКА"
Ольги і Володимира Дармохвалів

По всіх ювілеях та річницях найкраще смакує Вам
кава з добрим перекладанцем та інші, холодні й гарячі
перекуски у нашій "Веселці"

Наша адреса: 144, Друга Евню, коло Народного Дому.

До "Діядему" кожний мусить повернутись, хто лише
раз відвідав цю знану на долині міста Нью-Йорку украї-
нську майстерню жіночих та чоловічих одягів і галан-
терійну крамницю

МАРІЇ і ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКИХ.

Одягайтесь чепурно, елегантно,
за найновішими фасонами в українській Фірмі

"DIADEM", 142 Second Ave., NYCity

Коло Народного Дому!

ХТО КОГО УГРОБИТЬ...

В БЕЙЗИЛА ПЕРЕВЕРНУВСЯ

(Замість рецензії)

Ніхто з нас мабуть не заперече ваговитости, монументальности, капітальности й актуальности Енциклопедії Українознавства англійською мовою, що її видав Український Народний Союз, вшановуючи цим культурним подвигом своє власне 70-річчя, в цьому м. лютому припадаюче. Проте, річ ясна, знайдуться люди, що матимуть критичні зауваги до цього небуденного твору чи то пак до декого з його пп. редакторів.

Вчора ми зустріли в одній книгарні на долині міста Нью-Йорку незрівняного Василя Барку, людину жайворонкової душі й голубиноного серця, що з ніким не шукає собі гудза та всі образи прощає з християнською покорою духа. Проте, здається, другові своєму, Іванові Івановичеві Коровицькому з Філядельфії, відай не простить того, що той, у згаданій Енциклопедії, перехрестив його з Василя на "Бейзила" Барку.

— Ви подумайте! — говорив наш поет зі сльозами в очах, — стільки років прожив чесно Василем, навіть під сталінським терором, аж тут, на цій вільній землі, зробили з мене "Бейзила". Завіщо ж мені така кривда?

— То ще нічого, — махнув рукою присутній тоді в книгарні гуморист, Микола Понеділок. — Добре, що не зробили з Вас "Бейзбола"! Від наших панів редакторів та коректорів усього можна сподіватись.

Бо то й правда. Чого ви тільки не довідаєтесь з нашої англомовної Енциклопедії, з одного лише розділу "Література"! Вичитаєте там, до речі, не лише про Бейзила Барку, але й про Бейзила Стефаніка, Бейзила Пачовського, Бейзила Чапленка, Бейзила Кархута, Бейзила Софронова-Левицького... Всі наші Миколи стали раптом "Ніколясами", Петри — "Пітерами", Осипи — "Джозефами", Михайли — "Майкелами", Євгени — "Юджінами", а Юрки, розуміється, "Джорджами". Як вам сподобався, наприклад, такий автор, як Джордж Липа?.. Або — Майкел Коцюбинський?.. Або — Ніколяс Куліш?.. Або — Юджін Маланюк?.. Або — Пол Тичина?..

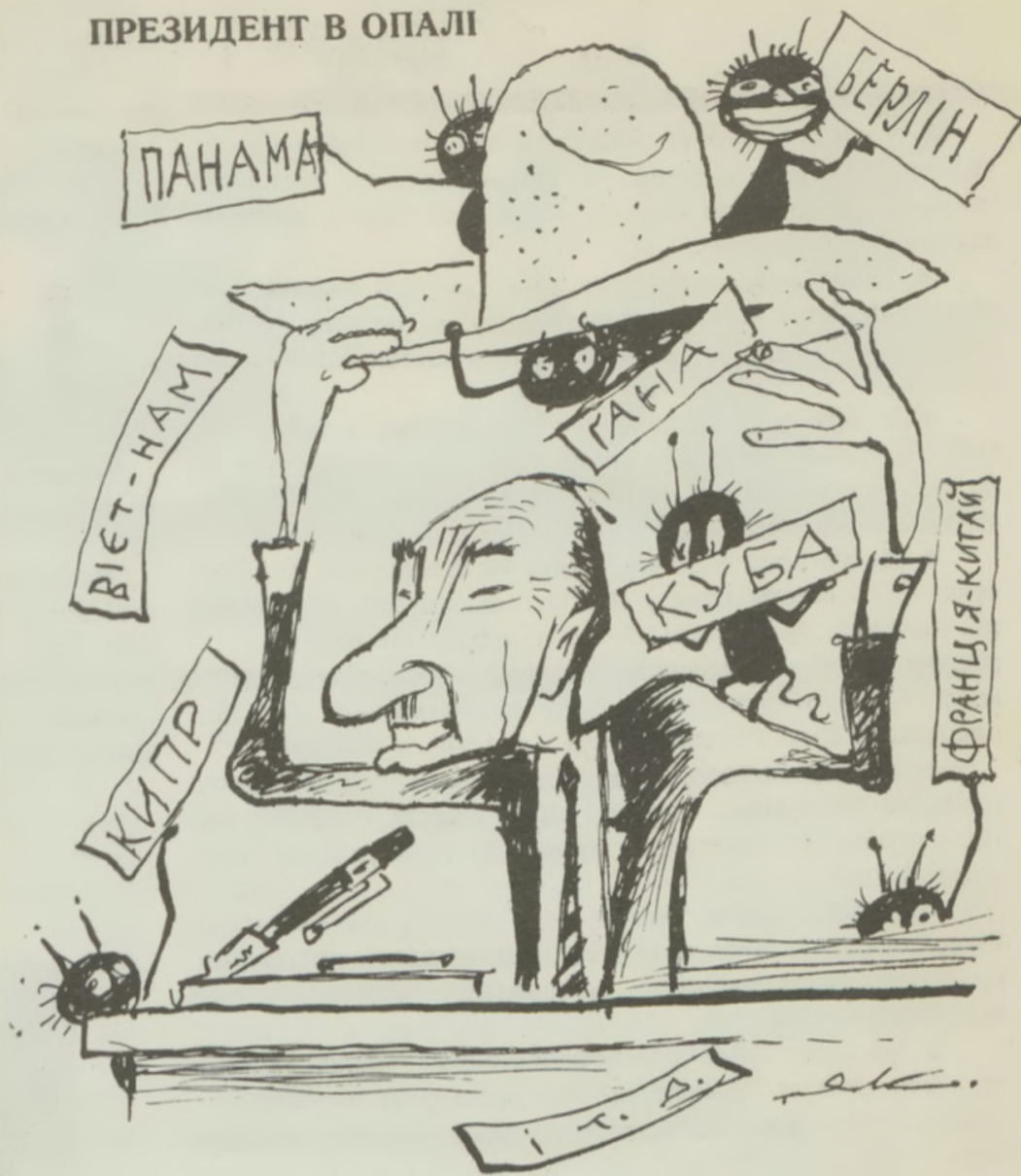
Батька нашої прози, поштивого Грицька Квітку-Основ'яненка, перехрестили посмертно, так сказати, на Грегора Квітку. А до компанії додали йому Грегора Чупринку і Грегора Костюка, голову Об'єднання Українських Письменників "Слово".

Якимсь чудом-дивом урятувались від американізації Івани, в українському письменстві суцї. Чий протекції треба це завдячувати?.. А може пп. редактори просто не мали відваги зачинати собі з нами, Іванами, яких в укрлітературі сила-силенна, враховуючи сюди всіх живих, мертвих і нестрільяних. Та й сам починатель нашого письменства називався Іван (Котляревський), то вже якось непристойно було б робити з нього Джана...

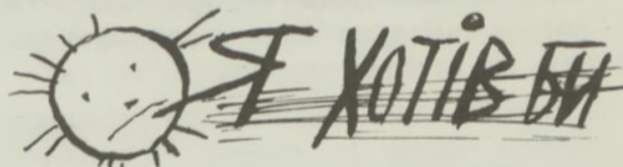
Втаємничені в редакційні закуліси особи твердять, що ситуацію врятував один з редакторів Енциклопедії, той же самий І. І. Коровицький. Кажуть бригада перекладачів, під командою проф. Джорджа Луцького, взявшись ударно до американізації Іванів, доїхала вже була до Джана Франка (тобто Івана Франка), як тут дорогому Іванові Івановичеві пригадалось, що він мусів би підписати себе під статтею про літературу "Джан Джанович" або, як той Карась із "Запорожця за Дунаєм", — з Івана зроби́тьс Урханом...

В тому моменті дорогий наш Іван Іванович поставив рішуче "вето" проти урханізації, і так, славити Бога, Іван Котляревський залишився Іваном у цій першій Енциклопедії Українознавства англійською мовою. І к е р

ПРЕЗИДЕНТ В ОПАЛІ

— Капелюх на шість гальонів маю, але до того треба голови на 12 гальонів!

Я хотів би про сонце співати,
Як тікає червоне за обрій,
Мов би в чомусь було винувате
Чи на когось лихе та недобре.

Чи воно червоніє за НАТО,
Що боїться Хрущова занадто?
А чи може за ОН паленіє,
За статuti його та за ?асла,
Що будили великі надії,
Поки, та, що найменша, не згасла?

Ані се, ані те, ані оне!
А тому ця на сонечку краска,
Що воно від страху аж холодне,
Від страху за політику Раска.
Бо самі в ній провали і діри,
Чи В'єтнам, чи Панама, чи Куба,
І гуляють безпечно шальвіри
Під керунком Хруща-Кривозуба.

С. Риндик

СОРОКА на ПЛОТІ

● З нагоди 70-річчя Українського Народного Союзу головний його президент, п. Йосип Лисогір, виголосив по-радіо промову до Рідного Краю про вагу і значення акцидентної грамоти.

● Кажуть, що з приводу свого ювілею Український Народний Союз напивав собі клопоту на здорову голову, або випустив Енциклопедію Українознавства англійською мовою...

● У зв'язку з тимчасовим безкоролів'ям у таборі ЗЧ ОУН Головний Уряд УНСоюзу погодився вивозити їм на той час головного секретаря, д-ра Ярослава Пахода, як правного дорадника.

● Цього року з нагоди Свята Незалежності 22 Січня сенатори й конгресмени у Вашингтоні ревніше, як звичайно, молились за Україну, бо це припадає рік виборів.

● З цим новим роком д-р Іван Макаревич вводить нову систему лікування — радить пацієнтам пару днів попрацювати коло будови церкви Св. Івана в Гантері.

● Керівник українських радіопрограм у Нью-Йорку, п. Роман Маринович, виїхав з нашого міста з сорому, що його особистий приятель, генерал Де Голь, визнав Червоний Китай.

● З достовірних джерел довідуємось, що інж. Іван Вінтоняк зламав собі руку внаслідок нещасливого випадку, а не у висліді війни за дебютанток з нью-йоркськими пп. докторовими.

● На Балю Лікарів та Інженерів і Вечерницях "Червоної Калини" в Нью-Йорку був цього року великий наплив гостей з Нью Держі, бо там уже у тому часі заходив піст.

● Ще досі ніхто не знає, на чому спіткнувся бувший редактор "Америки", Євген Зиблікевич: На Марійці Клячко чи на будові нової катедри у Філядельфії?..

● За свій фейлетон проти нового календаря в "Свободі" Іван Керницький (Ікер) не має більше чого показуватись у Філядельфії на парафіяльних пікніках.

● В торонтських "Нових Днях" опублікувала письменниця Докія Гуменна свій дуже багатий родинний альбом, що починається від печерної людини.

● Секретна служба "Лиса Микита" має інформації, що інж. М. Лепкалюк виїхав до Флориди організувати другу інвазію на Кубу при допомозі спеціальних батальйонів кубинців.

З ЖАРТІВ "КУЛЬТУРИ", ПАРИЖ: Найбільшим здобутком советської агрономії є засіяти пшеницю в СРСР, а зібрати в Канаді.

З ЛОВЕЦЬКОГО СВІТУ

Питає хтось на Союзівці нью-йоркського нашого ловця:

— Чому ходите на полювання без набоїв?

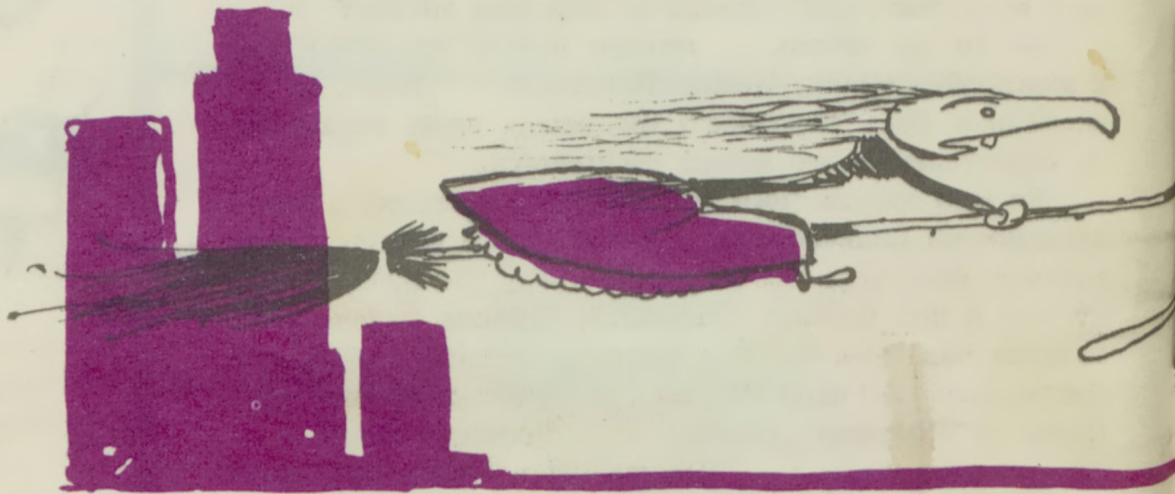
Ловець:

— Бо то, бачите, дешевше коштує, а вислід такий самий.

Авторитетні мисливські кола з Нью-Йорку — Давнтавну спростовують:

"Неправдою є що наші нью-йоркські ловці застрелили в цьому сезоні лише одного сканка, а правдою є, що то не був сканк, лише чіп-манк, і не застрелили, а лише підстрелили".

— А ти куди летиш?
— На 70-річчя Народного Союзу.

"КЕСАРЕВІ-КЕСАРЕВЕ..."

З одного "Парафіяльного Листка" в стейті Нью Джерзі:

"Дорогі Парафіяни, приходьте кожної неділі і свята до церкви на Службу Божу! А коли маєте важливу перешкоду і не можете прийти, прошу вислати Вашу колекту поштою!"

ВАРШАВСЬКІ БУДНІ

Директор театру до акторки:

— Ви чудово заграли вчора цю сцену, коли вмираєте на сухоти!.. Сьогодні я вже мав десять телефонів: питаються, чи вже можна спровадитись на ваше мешкання.
("Шпількі", Варшава.)

Союзний орг...

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

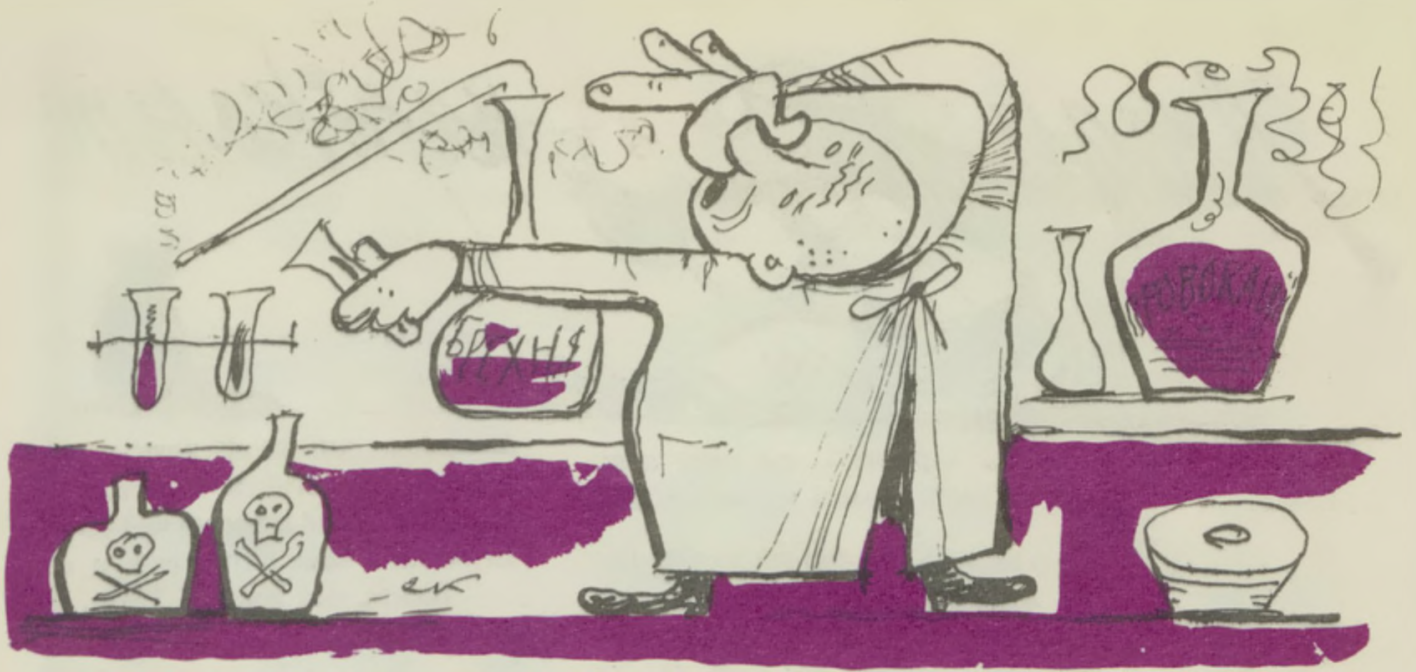
Різні-прерізні, злічені й незлічені заслуги Батька-Ювілята відмічає тепер на своїх сторінках Ювілятка — „Свободі“, а про одну чомусь-то досі вперто мовчить, хоч вона, ця заслуга, теж надзвичайно важлива для нашої нації й еміграції і за неї належить Батькові-Союзіві коли вже не золота, то напевно срібна медаля! А може знана з своєї скромности „Свобода“ просто не хоче, щоб світ про це довідався, що це вона, разом з Батьком-Союзом, були хресними батьками нашого журналу „Лис Микита“, — який вправді носив тоді скорочену назву „Лис“, коли 14 років тому вперше появился на цій вільній землі Юрка Вашингтона...

Так, це за батьківським благословенням УНСоюзу і під теплим кри-

льцем „Свободи“, як окремий її додаток та з її ж таки друкарні в Джерзі Сіті, вийшло в березні 1950 го року перше число „Лиса“, оздоблене вишкіреним портретом небіжчика-Сталіна, в ролі модерного Франкенштайна...

Тодішній редактор „Свободи“, покійний д-р Лука Мишуга, велике йому спасибі, у всьому йшов нам на руку і бажав журналові найкра-

„БОЛЬШАЯ ХИМИЯ“

щих успіхів, проте в дружній, щирій розмові не ворожив „Лисові“ довгого животіння, а навіть трохи дивувався першому видавцеві журналу, Я. Пастушенкові, що такий талановитий, енергійний бизнесмен починає свою кар'єру в Америці в такий несерйозний спосіб, — від смішної газети.

Бурхливий розвиток фірми „Арка“ в Нью-Йорку, якої Ярослав Пастушенко і основником і співвласником, свідчить про те, що інколи добре є починати бизнесову кар'єру в гумористичний спосіб... А часом виходить навпаки — починаєш на-поважно, урочисто, а кінчається все комічно, як це доволі часто трапляється з різними нашими політичними акціями й підприємствами.

Але це добре, що так воно трапляється, що є в нашому житті такі комічні чи трагікомічні ситуації, бо якби їх не було, — наш журнал не мав би рації існування: не мав би про що писати, не мав би кого „публіцити“ вже ось близько 14 років... І тому, скажемо словами Вольтера, все дуже добре і гарно побудовано на цьому, одному з найкращих світів! (К—р)

РЕАЛІТЕТИ

В щоденнику „Америка“ ред. Роман Ільницький в добрій серії статей виступив з різними сміливими плянами, між іншим також і в царині українського шкільництва. Редактор Ільницький висуває імпозантний проект централізації й інтеграції всіх українських шкіл у ЗДА. Для тієї мети Шкільна Рада при УККА повинна розпоряджати бюджетом в сумі 250,000 долярів... Таких чвертьмільйонових „проектів“ в редактора Ільницького більше, але ми покищо затримаємось при шкільництві.

Нічого собі плян, хоч і „на виріст“, так сказати, на майбутнє розрахований, не на десятки років, а принаймні на сто і більше! А що показує гола дійсність або т. зв. „реалітети“?.. Хто буде вчити в цих зреформованих школах, коли, от, минуться педагоги старшого й середнього покоління, а молодша шихта не прийде їм на зміну?..

В минулому шкільному році, як довідуємось, засновано в Нью-Йорку при Головній Раді НТШ однорічний учительський семінар, на якому було 9 професорів і три студенти... В цьому році на семінарі далі залишилось 9 професорів і ніодного студента...

Так виглядають реалітети!

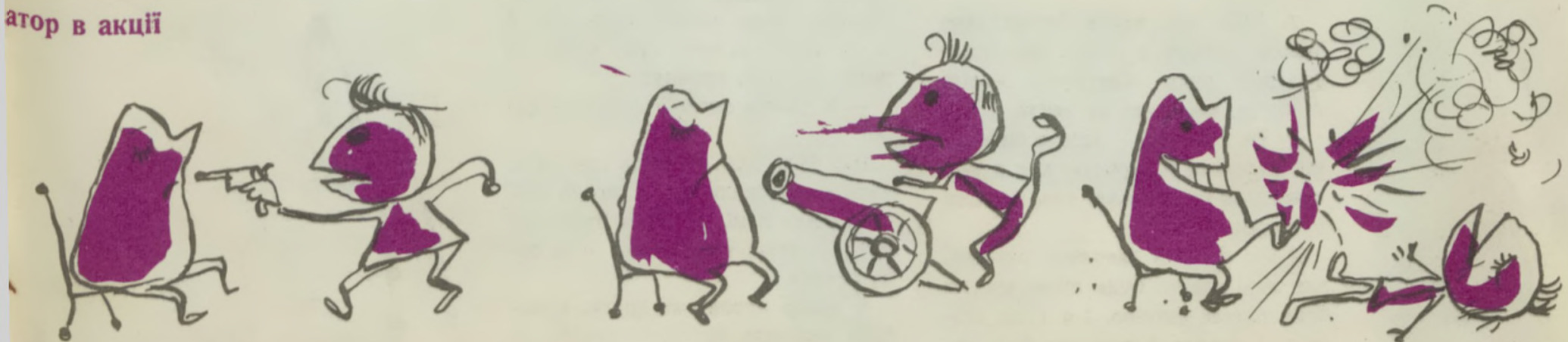
ДОБРА ІДЕЯ

— Я чув, що ти навчив свою дружину грати в покера?

— Так, і це була добра ідея: вчора я відограв від неї половину „пейди“.

Думка: — Літа, які жінка собі віднімає, дармо не пропадають: вона додає їх своїм подругам.

атор в акції

Люди нарікають, що нема правди на світі. А мені нудно слухати,

бо я це знав, ще будучи малюком. Ще як жила наша баба, ота саме, що мала скриню з царями. Ще тоді доводилося мені не раз і не два зазнавати неправди і то на власній шкурі. Оповім тільки дещо. . . .

Нас було троєчко малих: я, молодша від мене сестричка і старший за мене брат. А за нами доглядала баба. Вона була беззуба і мало що бачила. Я не раз запихав їй у рот пальці, обмацував там усі закамарки, але ніколи не намацав ані одного зуба!

— Шкода, синку, порпатися, — казала баба: — я вже вимацала й вилизала там усі закутки. Нема! А колись були там зуби, як ріпа. Малам їх два рази. Перший раз були костяні, то миші поїли. А другий — залізні, то м сама з'їла. А коріння ковалі повіривали з тіла гошценьками.

Баба по цілих днях сиділа на запічку і щось зашивала. Що саме, не знаю. Пам'ятаю тільки, що не бачила, як засилити нитку в голку. Це робила мама, або брат, на мамин наказ. А коли мамин не було в хаті, то баба могла просити брата, молити його, благодіти і плакати перед ним, він не чув! Ставав посеред хати дуба, догори ногами, а головою навпаки, і здолу дивився на нас червоними очима. І сестричка дуже верещала. А потім стягав із жердки кожух, перевертав навиворіт, натягав на себе, кландав зубами і хотів нас з'їсти. Сестричка знов дуже кричала, а я не дуже.

А баба тим часом безнастанно тикала ниткою в голку, але зачораз поза вухо. Сестричка хотіла допомогти, але сама не вмiла. . . .

— Ти, донечко, — казала баба, — ще маленька й дуренька, а я вже старенька і сліпенька: тож на одно виходить.

Я міг би був засилити раз-два, але мені цікаво було дивитися, як баба тикала ниткою. І я дуже сміявся. А бувало й таке, що баба засипала, тикаючи. Тоді брат висував на хату нашу скриню, сам вилазив

наверх, а нам казав возити себе: я мусів був тягнути, а сестра підпирати. Скриня скреготала і потрохи їхала, а брат погукував на нас:

— Вісьта, мої коники! Гаття, мої вороненькі!

Або

— Соб, мої волики! Цабе, мої соколики!

Він умів дуже гарно поганяти. А я не вмів. І коли я просився наверх, то брат сміявся:

— Диви, диви! — казав: — не вмiє ні соб, ні цабе, а вже береться поганяти. А коли кажеться соб? А коли цабе? А коли вісьта? А гаття?

Я не знав. І він реготався, а сестричка за ним. І я мусів був тягнути далі. На сором свій, мушу признатися, що й досі не знаю, куди береться вісьта, куди гаття, куди соб а куди цабе, тим часом як коні і воли дуже скоро схоплюють цю діалектику. Може тому, що мене не били ні батогом, ні пужалом.

Аж одного дня зламалося нам одно коліща, і скриня запоролла одним рогом долівку, ставши набакир. Брат скочив на землю, оглянув шкоду та й до мене:

— Бачиш, урвителью, чого ти наробив?! Я казав тягнути соб, а ти вперся і потягнув цабе. Тепер маєш цабе. Чекай, чекай, прийдуть тато, вони покажуть тобі цабе! . .

— Я тягнув соб! — щосили закричав я.

— Брешеш, цабе!

— Соб!

— Цабе!

І так ми собкали й цабекали, поки не надійшли тато й мама. Побачивши посеред хати перехилену скриню, вони повітріщали очі. А я, не чекаючи, поки брат почне на мене брехати, крикнув:

— Я тягнув скриню соб, а не цабе!

Що було далі, то жаль говорити. Тато не повірили, що я тягнув соб. І показали мені, як треба було тягнути. Братові теж. Отака була одна правда...

А тепер оповім за другу. Наша баба знайшла нарешті спосіб, як засилити голку. Не дурно сказано: "Господь умудряє сльїци". Одного

дня відчинила свою скриню, витягнула звідти калитку з грїшми, щось довго рахувала, а потім подибала до міста. Вернулася з міста з паперовим ворочком, повним цукерків. І дала кожному по два. Один казала лизати, а другий ссати. Боже борони хрумкати. Та цукерки були такі добрі, що я відразу їх захрумкав. І попросив іще. Але дарма!

— Дам тільки тому, хто буде мені голку силити, — сказала баба. — Кожного вечора дістане лизака або сисака. Як сам захоче.

Я негайно зголосився до роботи, але брат балабухнув мене кулаком по голові, відтрусив і сам став на службу. Мої плачі нічого не помогли. А брат, не чекаючи на поклик, у свій час брав свіжу нитку, скушував кінчик, скручував між пучками на волос і в млі ока засилував. Сам від себе. Не треба було ні просити, ні молити, ні благодіти, ані плакати! І баба не мала більше найменшого клопоту. Навіть навпаки — повеселішала і від часу до часу затягала собі дівочку пісню:

Ой, сядь собі, мій миленький,
Коло мене,
Ясненькими гоченьками
Глянь на мене.
Най же я знаю,
Що ти мене любиш,
Що ти мое серце
До свого голубиш!

Коли на цей час були в хаті тато, то казали до мамини:

— Кому що, а курці просо.

Бабі було добре співати, але що діялося в моєму серці, бачивши таку неправду?! Брат щовечора мав сисака або лизака, а я мусів був слинку ковтати. І нехай мені ніхто не каже, що колись була правда на світі. Була така сама, як тепер. Отака самісінька!

СІГМАРО

Новий етап боротьби з алькоголізмом в СРСР:

Ліквідація сельйотки!

6 MILE AND BEECH
i 29805 West Grand River

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER

Одинока українська фірма на стеїт Мішіган.
Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Тел. KE 1-1303 і 476-4094

ПРОПОЗИЦІЯ

— Знаєш, жіночко, як рано поголюся, то почуваю себе десять років молодшим!

— А чи не міг би ти голитись вечером?..

СПОМИН З ВАКАЦІЙ

Американка фотографується в Атенах на тлі руїн грецької святині.

— Зробіть так, — просить фотографа, — щоб на знімку не було видно мого автомобіля... Мій чоловік готує собі подумати, що це я розвалила цю святиню!

ШЛЮБ ПО-ГОЛІВУДСЬКИ

— Мій наречений страшенно сеплітий на мене.

— Чому?.. Ти розійшлася з ним?

— Ні, виходжу заміж за його батька...

З СОЮЗОВОГО ГУМОРУ

В Ювілейному Шевченківському Альманеху УНСоюзу на 1964-ий рік, на стор. "7, читаємо такий підпис під пам'ятником Т. Шевченкові.

"Прем'єр Канади Джан Діфенбейкер промовляє під час відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні, що відбулось при масовій участі українців Америки і ЗДА 9 липня 1961 року".

Нам здається, що ця подія трапилась у Вінніпегу, а не у Вашингтоні...

ЧУДОВА АРГУМЕНТАЦІЯ

Журнал "Сучасність" в ч. 11 за 1963 рік, як двічі по два — чотири, довів, що жиди дуже люблять українців. А довів ось як: улітку 1945 р. в Києві було 30 тисяч жидів, восени того ж року вже 100 тисяч; те саме й по інших містах України. А до початку другої війни 20% всесвітнього жидівства жили в Україні. А ви кажете, що жиди нам вороги! Прочитайте "Сучасність" і побачите протилежне. Але ми зараз доведемо, що москалі ще дужче нас люблять. Гляньте: В 1920 році москалі становили 7% населення України, тепер їх в Україні 27%. Ото любов до нас! Щоправда, Шевченко подав до цього свій коментар: "Вони люблять на нас шкуру"...

Думка: Правда — це найбільше наше добро, тому ошадно з нею обходьтєся...

Будеш, Батьку, панувати,
Поки живуть люди,
Поки платиш дивіденди —
Тебе не забудуть!

З Ювілеєм, Батьку наш,
Вибирай собі подарки:
Що забачнеш — все знайдеш —
Завітай лише до АРКИ

УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНЬОМУ
СОЮЗОВІ
з нагоди 70-річчя
ширий привіт і побажання пересилає

ARKA Company
DEPARTMENT STORE
48 East 7th St. • New York 3, N. Y.
Phone: GRamercy 3-3550

«Во так, що всьо ділило си на три класі.

Навиг нарид так ділив си, на:
пїрша кляса — німців,
друга кляса — полєків
і трета кляса — русинів...

Українців ше тоди цавком на світі не було, бо ше смо не мали тоди аній Кубийовича, аній антициклом-пендїї.

Або ек хтос тоди мусів ехати, ци то до Льова, ци то до Городенки, то тиж еден сїдав до вагону пїршої кляси, енчий сїдав до другої кляси, а ше енчий до третої кляси. Була ше четверта кляса, але тото вже, ек казали, ехала — "пїшком на палици".

Ба, але тоті, жи йшли пїшки, то тиж ділили си на кляси:
пїрша кляса — у чоботах,
друга кляса — босаком, а чоботи на палици
і трета кляса — босаком, а чоботи у шевце...

Ек так тото всьо було подїлене стрїкти на кляси, то тоті менталі тиж так були подїлені:

Ше ек світом крутили високі маєстати, ружні цїсарі, а цїсарами крутили цїсареві, ци Тересія, ци то Лисавента, то тоди, ек комус віпало, жи обходив юбілеюш, то тоди такому причїпали до блюзи ментал.
О тім то навиг у пісни си співало:

Наш пан цїсар й цїсареві
Стали си питати,
Єкі би то ше менталі
Русинам роздати...

А було тих менталів три клясі.
Бо то, рахувати, в тоті чеси бу-

пiрша кляса — ментал золотий, друга кляса — ментал сiрбний, i трета кляса — ментал мосян-дзовий.

Всьо залежило вiд того, еку мав тот юбилейник заслугу, або еку мав через наші послы протенкцию у Вiднi.

Так воно, видите, було, ек панували над нами цiсарi i цiсаревi. Але вже потiм, ек цiсаревi повми-рали вiд ружних шпiндлiв затрое-них, а на цiсарi тиж прийшов ка-пурис i лiворуция, то з тими мен-талема тиж си скiнчило, бо вже не було кому бiльше ех штемплъом вiдбивати.

Всьо си тоди скапарили i зма-цiцькало i вже на нарiд i на всьо енче пiшла една кляса: тота трета ..

Жи нема менталiв, то для нашо-го народу велика втрата, бо адi, кiлко си тих ружних юбилюшiв на-робило, а не знати, котрий мав би вiфасувати золотий ментал, котрий сiрбний ментал, а котрий ено мо-сендзову блешку.

Шо си тичит юбилеюшi нашого Народного Союзу, жи тутки обхо-димо, то куждий еден українець, хоч би був не знати екiй загорi-лий провидiнец, мусит сказати, жи Народному Союзови належит си сегодни не една, не двi, але три золотих менталiв.

За шо, то я вам зараз цисе вiло-жу, ек на долони:

Пiрший золотий ментал належит си за тото, жи хоц Народний Со-юз має сiмдесет рокiв, а ше до-нинi анi разу си не розколов!..

В нашім поколiнню то е велика штука.

Другий золотий ментал належит си за тото, жи адiт, ек то не на-тегали тата Союзу i маму Свободу ружнi партiї, а такої жаднiй си не вдало вiторгати на свiй бiк. Не пристав Народний Союз до жадної партiї, анi то до жадного кален-дарi!..

То тиж е велика штука, жи його легко не вструже жадний енчий союз!..

Третий ментал, то мав би си на-лежити за тоту роботу, жи в Краю сказали би, на нациналнiй нивi, але жи в Гамерицi на нивi нихто си дуже не наробит, то лiпше буде сказати, на нациналнiм ярдi. Бо то на цесiм союзовiм нациналнiм ярдi так само тра добре си нашвицува-ти, ек на звиклiм ярдi, жи маемо коло хати.

Ено си положите на спренжино-ву каналу, то жона моминтални поглядит вас черевиком пiд зьоб-ро!

— Мой, а траву хто ме вiдстри-гати? Полскийксендз?

На союзовiм ярдi тиж нихто на полского ксендза не чекае i тиж тра самому попiдлети траву, пiд-стричи на пiвкрутку, аби дико не росла, тра тиж i бодачки i хопту повiполовати. Найважнiйше, жи тра чес до чесу повизбирувати то-тi каменцi, жи вам сусiди понаки-дають. Бо сусiди, ек то звикле су-сiди, екi були в Краю, такi е й ту-течки, нич си не змiнили: файнi i тихi, але ек ено трохи си вiдвер-нете плечима, то зараз вам пона-кидують ружних каменцiв на вашу ярду. Ек камiн великий, то хап-мара, взев i вiдкотив туди, звiдки вiн мiг би бути, але бiда з тими ма-ленькими камiнцема. Тра на рачки лазити i по одному вiзбирувати.

Кiлко то тих каменцiв не було, то сварки за тото з сусiдами нема i не було, всьо обходит си дилiкат-но у мирi i злагодi. За тото гаку-ратни належит си Народному Со-юзови тот третий ментал.

То е штука, за еку я головнiй канцираi в Ньюоргу таку спiван-ку заспiвав би:

Де згода в семенствi,
То мирно тихо там, —
Щасливи Лисогори
I Слободян, ек пан,
I Падох си втiшее,
I гречно си кланее
На злiст всем ворогам!..

Григор Зозуля

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Вп.П. "Орхiдея" Рест., Нью-Йорк \$6.50, I. Журкiвський \$5.00, В. Лах \$4.70, Г. Михалюк \$3.50, I. Кефор (Олiмпiя Лiкер Инк.) \$2.50 i С. Кiчор-овська \$2.00.

А. Кедринський, iнж. А. Мамчин, Е. Шафран, О. Мизичишин, В. Са-галiв, Л. Ломиш, Др. П. Бiланюк, В. Лазечко, Е. Лисняк, Др. В. Коко-рудз, С. Домащук, iнж. О. Бандера, А. Цвях, В. Кий, А. Кобаса, Др. Р. Лисяк, Р. Микитка, Др. В. Пасiчняк, Др. Р. Погорецький i Ю. Ватама-нюк по \$1.50.

А. Поночовний \$1.00, А. Морозе-вич, О. Андрушкiв. Л. Алтомер-Бо-родiевич i А. Сваричевський по 50 центiв.

Щиро дякуемо!

ЗАСПОКОIЛА

Вулицею села везли покiйника. Слiдом за машиною йшло кiлька-надцять жiнок i на все село голо-сили.

— От як родичi за покiйником побиваються, — сказала старенька бабуся, дивлячись услiд процесiї. — А як я помру, то за мною, мабуть, нiхто i не скривиться.

— Ой, бабуся, смирайте, поба-чите, як я буду планати, — заспо-коiла її маленька внучка.

Editor Edward Kosak
Address: "The Fox"
4833 LARKINS
Detroit 10, Michigan
Tel: VI-2-7478

Умови передплати в США i Канадi:
рiчна передплата — дол. 3.50
пiврiчна передплата — дол. 1.80

